

ROMAN

JOHN CHEEVER

NASIL DA CENNETE BENZİYOR

Çeviri: AYÇA SABUNCUOĞLU

♥ can
modern

JOHN CHEEVER
NASIL DA CENNETE
BENZİYOR

Can Modern

Nasıl da Cennete Benziyor, John Cheever

İngilizce aslından çeviren: Ayça Sabuncuoğlu

Oh What a Paradise It Seems

İlk baskı: Alfred A. Knopf, 1982

Bu çeviride kaynak alınan baskı: Vintage Classics, 1994

© 1982, John Cheever

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının

yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Temmuz 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Dizi Editörü: Şirin Etik

Editör: Oya Özeltin

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Ayşe Merdit / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No: 3/1 Z. Kat

Avcılar-İstanbul

Sertifika No: 44451

ISBN 978-975-07-6146-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

JOHN CHEEVER
NASIL DA CENNETE
BENZİYOR

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Ayça Sabuncuoğlu

♥can

John Cheever'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bullet Park, 2016

Falconer Hapishanesi, 2018

JOHN CHEEVER, 1912'de Quincy, Massachusetts'te dünyaya geldi. Yazın hayatına, liseden kovulmasını öyküleştirek başladı. İlk öykü derlemesi 1943'te yayımlandı, ilk romanı *Wapshot Kayıtları* ise 1958'de Ulusal Kitap Ödülü'nü aldı. Eserlerinde çoğunlukla Amerikan taşrasını ele alan Cheever, "banliyönün Çehov'u" olarak anılmaya başladı. 1979'da yayımlanan toplu öyküleri Pulitzer Ödülü, Ulusal Kitap Eleştirmenleri Birliği Ödülü ve Ulusal Kitap Ödülü'ne layık görüldü. 1982'de kanserden ölmeden birkaç ay önce Ulusal Edebiyat Madalyası'yla ödüllendirildi.

AYÇA SABUNCUOĞLU, 1972'de İstanbul'da doğdu. Avusturya Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Almanca ve İngilizceden çeviriler yapıyor. Kitaplarını çevirdiği yazarlar arasında Raymond Carver, Stefan Zweig, Heinrich Böll, Franz Kafka, Joseph Conrad, Uwe Timm, Martin Walser ve Daniel Kehlmann var.

Benjamin Hale Cheever'a

I

Yağmurlu bir gecede, eski bir evde, yatakta okunacak bir hikâye bu. Köpekler uykuda, binek atlarının –Dombey ve Trey– meyve bahçesinin ilerisindeki toprak yolun karşısındaki ahırdan sesleri duyuluyor. Yağmur hafif ve gerekli, fakat olmazsa olmaz değil. Taban suyu seviyesi makul, yakındaki nehrin suyu bol, bahçeler ve meyvelikler –mevsim dönümünde– en iyi şekilde sulanıyor. Uzun yıllar önce imalathanenin pötikare kumaş ürettiği şelalenin yakınlarındaki küçük kasabada neredeyse tüm ışıklar sönmük.

İmalathanenin granit duvarları hâlâ geniş nehrin kıyısında duruyor, imalathane sahibinin dört Korint sütunlu evi de hâlâ kasabadaki tek tepenin üzerinde dikiliyor. Buranın değişen dünyayla bağlantısı kopuk, miskin bir kasaba olduğunu düşünebilirsiniz ama haftalık gazetede UFO haberleri çok sık yer alıyor. Sadece çamaşır asan ev kadınları ve sincap avcıları tarafından ihbar edilmekle kalmıyorlar, bankanın müdür yardımcısı ve polis şefinin karısı gibi, halkın ileri gelenleri tarafından da görülmüş durumdalar.

Kasabada kuzeyden güneye doğru yürürken, ister istemez köpeklerin sayısını, hiçbirinin yerinde duramadığını, istisnasız hepsinin melez, ancak karma soyların ve

çiftleşmelerin belirgin özelliklerini taşıyan melezlerden olduğunu fark ederdiniz. Düz tüylü bir kaniş, kısacık bacaklı bir Airedale ya da İskoç çoban köpeği olarak başlamış gibi görünüp Danua olarak son bulan bir köpek görebilirdiniz. Bu kan karışımları –kandaki bu yenilik de diyebilirsiniz– onları yerinde duramayan bir sürü yapmıştı ve boş sokaklarda koşturuyorlardı, önemli bir yemeğe, randevuya ya da toplantıya geç kalmışlardı sanki; halkın bir kısmının mustarip gibi görüldüğü yalnızlığa oldukça yabancıydılar. Kasabaya, imalathane sahibinin ilk karısına ithafen Janice adı verilmişti.

Kasabaya ve tarihteki yerine dair en sıra dışı şeylerden biri, herhangi bir fast food bayiliği vermemesiydi. Bu o zamanlar çok alışılmadık bir durumdu ve kasabanın büyük yoksulluk ya da insanları arasında macera yoksunluğu gibi bir illetten mustarip olduğunu düşündürüyordu ama fast food şubelerinin yerlerini seçme konusunda yetkili olan bilgisayarlar tarafında yaşanan bir hataydı sadece. Buranın diğer bir tarihsel özelliği ise, başka bir zamanın kalıntıları olan büyük malikânelerinin, çığır açan tıbbi buluşlarla insafsızca canlı tutulan komadaki ve ölüm döşegindeki geniş kesim için bakımevleri olarak hizmet verecek şekilde restore edilmemiş olmasıydı.

Kasabanın kuzey ucunda Beasley Göleti vardı – yoğun ormanlık kıyılarıyla, bükülmüş bir kol şeklindeki derin bir su kütlesi. Burada su ve yeşillik vardı, bir 19. yüzyıl ressamı olsa ön plana katır sırtında, kucağındaki çocuğun üzerine biraz eğilmiş, yanında da değnekli bir adam olan güzel bir kadın koyardı. Bu da sanatçının resmi, “Mısır’a Kaçış”¹ diye isimlendirmesine imkân verirdi,

1. Bebek İsa, Meryem ve kocası Yusuf’un katliamdan kurtulmak için Mısır’a kaçmaları birçok sanat eserine konu olmuştur. Yeni Ahit, “Matta”, 2:13-20. (Ç.N.)

oysa kastettiği tek şey, bir yaz günü güzel bir manzardan aldığı şaşırtıcı zevkti.

Kocamış bir adam değersiz bir şeydir, sırığa geçirilmiş yırtık pırtık bir palto;¹ cesaret denen kuşun –bu vaka-
da *Cardinalis virginus*– parlak renkli tüylerini görmeye-
görsün, yüreği nasıl da hop etti. İyi ama kardinal kuşunun
Doğu 78. Sokak'ta ne işi vardı? Adam Janice'te yaşayan
en büyük kızını aradı ve orada buz pateni yapılıp yapılmadığını sordu. Arkadaşlıkları son derece objektif bir ilişkiye dayanıyordu, temel özelliğini belirleyen şeyse şüphelicilikti. Kadın havanın çok soğuk olduğunu söyledi, kar yoktu ve büyük gölette patenciler görmemiş olsa da göletin donduğunu tahmin ediyordu. Adamın patenlerinin, büyük boy *Piranesi* kitabı ve çerçevelemiş kelebek koleksiyonuyla beraber tavan arasında durduğunu biliyordu. Ocak ayının sonlarında bir pazar sabahıydı ve adam kızının yaşadığı taşraya giden bir banliyö trenine bindi.

Adı Lemuel Sears'tı. Dediğim gibi, yaşlı bir adamdı ama henüz elden ayaktan düşmemişti. Birinin, karşıdan karşıya geçmesine yardım etmesi gerekmezdi. Ülkesinin ufkuna güzel ve hüzünlü, şarap kadehi biçimli karaağacın hâkim olduğu ve içine girilen küvetlerin çoğunda aslan ayaklarının bulunduğu zamanları hatırlayacak yaştıydı. Zeplinle seyahat umudunu hatırlayacak yaştıydı ve Kutsal Roma İmparatorluğu'nun başkentlerinden birine girişini hiç unutmazdı. Nöbetleşe bombardıman, insan omzundan daha yüksek olan bu büyük kavşaktan geriye hiçbir şey bırakmamıştı. Harabeye dönmüş katedralde gömülmemiş ölümler yatıyordu. Güzel bir yaz günüydü. Gaz geri tepmeli tüfeklerin (M-1) en eskilerin-

1. William Butler Yeats'in "Bizans'a Yolculuk" şiirinden iki dize. (Ç.N.)

den birini taşıyordu; düşmanı öldürmeye ve ifade, din, seyahat özgürlüklerini canı pahasına savunmaya hazırды.

Kızı onu hafifçe öptü. Dediğim gibi, ilişkileri şüpheli ama oldukça derindi. İlk karısı merhum Amelia'nın kızıydı bu. Adama patenlerini verdi ve onu arabayla gölete götürmeyi teklif etti ama o yürümeyi yeğledi. Yol yaklaşık altı kilometreydi, adam ise yelekli takım elbise ve bir bilgisayar konteyner üreticisi için sık sık iş seyahatine gittiği Doğu Avrupa ülkelerinin birinden alınmış kürklü bir şapka giymişti. Beyaz saçları ayrıkotu gibi uzamış ve cildi tek direkli küçük yelkenlide bronzlaşmıştı. Pardösüyü çaresiz bir son önlem olarak gören o kuşaktan ve sınıftandı. Elbette eldiven takmıştı. Yürüyerek gittiği göletin adı Beasley Göleti'ydi ama kimse Beasley'lerin kim olduklarını hatırlamıyor gibiydi. Göletin bir ucundan öbür ucuna mesafe dört buçuk-beş kilometreydi. Gölet donmuş gibiydi; oysa buzun üzerinde sadece dört-beş patenci vardı ve ılık bir pazar öğle sonrasıydı.

Manzaraya göz gezdiren Sears, 18. ve 19. yüzyılda Hollandalı ressamların paten manzarasını nasıl da tekellerine aldıklarını ve sanat piyasasının değerleri altüst olmadan önce, genellikle sanat müzayedesinin sonunda, istenmeyen klavsenin yanındaki satılmamış şemsiyeliğe yaslanmış yarım düzine satılmamış Hollandalı paten tablosu kaldığını düşündü. Bruegel bazı paten tabloları yapmıştı ama Sears çok daha eski bir dönemden –12. yüzyıl olduğunu düşünüyordu– kalma bir paten tablosu –bir çizim-görmüştü ve her zaman mutlulukla hatırladığı İngiliz paleontolog Alan Gardener'ın kariyerini üzerine inşa ettiği teze göre paten –ya da kaygaç, zira bilinen herhangi bir dilden önce geldi bu– bir avcı olarak *Homo sapiens*'e, üstünlük yarışında Neandertal insanını geçmesini sağlayacak hızı vermişti. İki yüz bin yıl önceydi bu, yeryüzünün büyük kısmı buzla kaplıydı ve kaygaç, Judsas balıkçılığının

kafatasından yapılmıştı. Alan Gardener'ın tezinin tamamen uydurma olduğu kariyerinin sonlarında ortaya çıktı ama Sears onun fikirlerinin şiirselliğini kalıcı buluyordu çünkü patenlerin üzerinde hissettiği çeviklikte kadim bir deneyimin derinliği var gibiydi ve akademik evreni kandırmaya yönelik her girişimden hep hoşlanmıştı.

Patenlerini giydi ve kaymaya başladı. Bu onun için yüzmek kadar doğaldı. Buzun üzerinde neden bu kadar az patenci olduğunu merak etti ve genç bir kadına sordu. Kadın evlenme çağına yeni girmişti, koyu renk saçları ve kulaklarında altın küpeleri vardı, bir hokey sopasını güneş şemsiyesi gibi taşıyordu. "Biliyorum, biliyorum," dedi, "ama bir yüzyılı aşkın süredir böyle donmamış. Kar yağmadan bu kadar soğuk olalı bir yüzyıldan fazla olmuş. Cennet gibi değil mi? Bayılıyorum, seviyorum, seviyorum, bayılıyorum." Sears uzun yıllar önce, ismini, saçının rengini ya da tam olarak hangi erotik akrobasi hareketlerini icra ettiklerini hatırlayamadığı bir sevgiliden aynen bu nidayı duymuştu.

Uzun uzun paten kaydı. Uçarcasına hareket etmenin verdiği haz, kadının da dediği gibi, ulvi geliyordu. Uzun, kara bir buz düzlüğünü salınarak geçmek Sears'a eve dönüş hissi verdi. Nihayet, soğuk ve uzun bir yolculuğun sonunda, isminin bilinip sevildiği, odalarda lambaların ve ocakta ateşin yandığı bir yere geri dönüyordu. Bütün patenciler eve gittiklerinin mutlu inancıyla buzun üzerinde hareket ediyorlar gibi geldi ona. Ev, Sears dahil çoğu kişi için boş bir oda ve boş bir yatak olabilirdi ama siyah buzun üzerinde salınmak Sears'ı eve gittiğine inandırdı. Daha şüpheci biri bunun, eve dönüş algımızın ne kadar gelip geçici olduğunu aydınlattığına işaret edebilirdi. Bir kış günbatımı vardı, bu müthiş ışık ve renk gösterisinde patenlerinin bağcıklarını çözüp şehirdeki dairesine geri döndü.

Ama ertesi pazar günü tekrar buzun üzerindeydi ve bu kez daha çok insan vardı. Belki elli kişi vardı – bu kadar geniş bir buz sahası için az. Basit bir hokey pisti yapılmıştı ve bunun solunda bir yerlerde, patencilerin çoğunun zor figürlerde usta gibi görüldüğü bir alan vardı ama halkın çoğu, Sears gibi, bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı gidip gelmekle yetiniyordu, çeviklikle zarafetin onların elinde olduğu ve sadece açığa vurulması gerektiği yanılması kendilerini kaptırmışlardı. Sears bir-iki kez düştü ama neredeyse herkes düşüyordu zaten. Akşamüstüne doğru başarılı bir dönüş yaptı ve patencilerin seslerini dinlemek için durdu.

Geç olmuştu. Bir tepenin gölgesi buzun yarısını karartmıştı. Hokey maçının son anlarıydı ve artistik patinajcılar teçhizatlarını çıkarıp eve gitmişlerdi. Gecenin yaklaştığı düşünülürse, seslerde olağanüstü bir hafiflik vardı, bu da ona bir Akdeniz plajından gelen sesleri hatırlattı, kirlilik vahşeti yüzünden o sahili artık kaybetmiştik. O ve buzun üzerindeki arkadaşları, karanlık çökmeden önce bir plajdaki insanların gömüldükleri o olağanüstü masumca meşguliyetin tadını çıkarıyor gibiydiler. Böylece günbatımına kadar yine paten kaydı, şüpheli ama sevecen kızına veda öpücüğü verdi ve şehirdeki evine döndü.

İki hafta ya da daha uzun süre sonra patenleriyle geri döndüğünde, buzun erimiş olduğunu ve Beasley Göleti'nin çöplük olarak kullanıldığını gördü. Beklenmedik bir şoktu bu. Neredeyse üçte biri şimdiden talan edilmişti ve Sears sağında on yıllık bir otomobilin iskeletini, biraz daha yakınında ise ölü bir köpek gördü. Kalbinin kırılacağını düşündü.

Bir çöplük neden övülür, bir sapkınlık neden tanımlanmaya çalışılır ki? Taşınabilir eşyaya olan tutkusunu azaltmadan göçebeliğe eğilim gösteren bir toplumun dö-

küntüsüydü bu. Çoğu gezgin halk bir çadır, semer ve seyyar ocak kültürü geliştirir ama burada devasa karyolalarla muazzam buzdolaplarına tutku duyan bir gezgin halk vardı. Onların hareketliliği –sürüklenişi– ile kalıcılık sevgisi arasındaki çatışma, kargaşasını Beasley Göleti'ne boşaltmıştı.

Neden bir felaket üzerinde durulur ki – Sears'ın gördüğü de mutlak bir felaketti ama melankoli gücüne sahip bir felaket. Çoğu erkek sevgilisine ekmek kızartma makinesi ya da elektrik süpürgesi almış ve mutluluktan havalara uçularak ödüllendirilmiştir. Eski aşklarımızdan kalma bu hatıraların, onları başından atan güç tarafından yere serildiğini, paslandırıldığını ve altüst edildiğini görmek son derece melankolik bir deneyim olabilir. Binlerce, binlerce tel elbise askısı tek tanıdık ve sahici sesi veriyordu.

Sears şehre döndüğünde avukatlık bürosunu aradı ve Beasley Göleti'nin trajedisini araştırmalarını istedi. Gazeteye de mektup yazdı.

2

Hafıza kapasitesi silikon ipinkinden çok daha fazla olan serbikal çipin devrim yaratan keşfi, Sears'ın Karpatlar'daki serbikal madenlerine ve Tuna Vadisi'nde keşfedilen yeni yataklara birkaç gezi yapmasını zorunlu kılmıştı. Bunları yazdığım dönemde hem silikon RAM hem de ROM 16.000'den az faktör kapsıyordu ve silikon 64K 65.536 bit'lik bilgi kapsarken, serbikal ip tarafından sunulan yeni VLSI devresi bir milyondan fazla bilgi parçası kapsıyordu. Thompson-Howard tarafından tamamlanan bir araştırma serbikal çiplerin üstünlüğünü destekleme eğilimindeydi. TH, 300.000 ipi test etmiş ve serbikalin daha hatasız olduğunu bulmuştu. Sears'ın çalıştığı firmanın bilgisayar konteynerleri için izinsiz giriş sistemleri üretmesi, onu sürekli bilgisayar hafızasının doğauşt olgu yönetimine ve doğauşt muhakeme eksikliğine maruz bırakıyordu, bu da paten kaymasının son bulması ve Beasley Göleti'nin tahrip olması gibi duygusal konulara ilgisini artırmış olabilir. Yakın zamanda ise başka bir duygusal karşılaşma ilgi alanı haline gelmişti.

Bunları yazdığım dönem, tarihimizde sıraya ya da kuyruğa otomasyon tarafından ciddi anlamda meydan okunmuş bir dönemdi, özellikle de bankalarda. Müşteriler gazete ilanları, televizyon ve postalar tarafından para

yatırma ve çekme işlemlerini duyarlı makinelere kartlar sokarak yapmaya teşvik ediliyorlardı ama kartlarını nereye koyduğunu unutan ya da gişe penceresinde dostça bir sıra oluşturup veznedara gülümsemeyi sevecek kadar yalnız olan yeterince erkek ve kadın hâlâ vardı. Cennetin kapılarında sıra olduğunu hayal eden nesildendi onlar. Sıralarda bir değişim gücü hissedilebiliyordu ama Roma ya da San Francisco bilet ücretine zam yapıldıktan sonra havalimanında yaklaşık bir gün fark edilebilen değişimden fazla değildi. Hava hafif ve gelişigüzel seslerle doluydu.

Onun iki-üç kişi önündeydi – dikkat çekecek kadar alımlı, yüksek topuklu ayakkabılar giymesine rağmen boyu kendisinden yaklaşık iki santim kısa bir kadın. Taşınabilecek kadar ufak tefekti – Sears bunun pratik bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı. Endamı şahane ve çekiciydi. Sears kadının görünüşünün kendisini bu denli etkilemesine yol açan şeyin muhtemelen geçmişe özlem olduğunu düşündü. Yaşlanıyor ve aşkın bitmesinden korkuyor olabilirdi. Böyle bir kayıp olasılığı aklında epey yer tutuyordu. Filmlerde bir erkekle bir kadının tutkuyla öpüştüğünü gördüğünde, bunun yarın ya da ertesi gün ayrılmasının beklendiği bir ülke olup olmadığını merak ederdi. Sokakta bir çiftin derin bir şefkatle sarıldığını ya da keyifle omuz omuza yürüdüğünü gördüğünde, bir an bile olsa, ilerleyen yaşını hatırlardı. Kadının çarpıcı olduğunu düşünmesine katkıda bulunmuş olabilirdi bu. Onun görünüşü en içten ve sağlam anıları uyandırıyordu: Beyzbol sahasında ilk atıştan önce, bir bariton milli marşı söylerken bayrağın göndere çekilmesi. Biraz abartılı olsa da kadının görüntüsünün çağrıştırdığı anılarda sadece ışıltı vardı. Saçları gösterişsiz bir sarıydı. Büyük koyu renk gözlüğünü çıkardığında gözlerinin menekşe rengi olduğu ortaya çıkacaktı, biliyordu. Oldukça küçük yüz hatlarını-

da dağ silsilesine benzer hiçbir şey görmüyordu, yine de burada kişinin zevkine bağlı olarak dağdaki ya da deniz kıyısındaki bir cennetin ilan edildiği kesindi. Haftanın başka bir gününde harika bir kumsal gözüyle bakıyor olabiliyordu ama bugün dağları görüyor gibiydi; bakışlarını, başını kaldırmaya ve berbat bir kumarhane şeridi boyunca arabayla giderken karla kaplı dağlar gördüğümüzde, onların meydan okumasının ve güzelliğinin ne kadar kalıcı olduğunu hissettiğimizde yaptığımız gibi omuzlarını dikleştirmeye yatkın gibiydi. Hayatının bileşenleri bir köprü ihtiyacını ortaya koyuyor gibiydi, kadınla kendisi de o sabah bankada köprü kurabilecek gibiydiler. Onun, bir kız ve genç bir kadın olarak, çok güzel olduğu düşünül müştür, bu da varoluşta bir öğeydi – bir zerre. Margarin paketinin üzerindeki şirin kız ya da babasının puro kutusunun üzerindeki, dokuz yaşlarındayken küçük pipisini uyaran oryantal dansöz olabiliyordu.

O saatte bankanın havasını dolduran müzik, *ragtime* olarak çalınan bir Brandenburg Konçertosu'ydu. Sears kadının çıplak sırtının pürüzsüzlüğünü –belirgin eğim eksikliğini– vaat edilmiş topraklar gibi hayal etti. Onu bir âşık olarak istiyordu tabii; derin ve tatminkâr bir erotik tamamlanışın, kişinin kendi ölümsüz ruhu ortaya serilirken bir başkasının ölümsüz ruhuna bakış olduğunu hissediyordu. Âşıklarımız her zaman bizimle aynı boyda ya da bizden daha uzundur. Sıradan çıktı, onun omzuna hafifçe vurdu ve şöyle dedi: “Çaldıkları müziğin ne olduğunu söyleyebilir misiniz acaba? Müzikten anlıyorsunuz gibi geldi bana.”

“Kadınlardan zerre kadar anlamıyorsunuz,” dedi kadın. Tatlı tatlı güldü ve elindeki kâğıtları düşürdü. Sears bunları yerden alırken çoğunun emlak ilanı olduğunu gördü ve ona geri verirken emlak işinde olup olmadığını sordu. Kadın evet dedi, Sears da bir daire aradığını söy-

ledi. Kadın ona üzerinde Renée Herndon isminin olduğu bir kart verdi ve sıradaki yerlerine geri döndüler.

Sears, Doğu 78. Sokak'taki dairesinden oldukça memnundu. Sahtekâr bir adam değildi ve birkaç gün sonra Renée Herndon'a telefon ettiğinde tek niyeti, kendisiyle vakit geçirdiği için onu cömertçe ödüllendirmektir. Bir iki odalı bir daire aradığını, hatırı sayılır bir kira ödemeye ve en az iki yıllık kontrat imzalamaya hazır olduğunu söyledi. Kadın ertesi gün öğleden sonra mevcut daireleri göstermeyi kabul etti.

Kadının çalıştığı ofis bir tür boşlukla karakterize edilmiş gibi geldi Sears'a. Aşağı bir mahalledeki aşağı bir binanın aşağı katındaydı ve Sears mekâna girdiğinde, taşınabilirliğiyle ayırt edilmeyen hiçbir şey görmedi. Yapay çimenler ve otlarla dolu kocaman bir vazoyla dekore edilmiş lobi, resepsiyon masası, resepsiyon görevlisi, hepsi kısa sürede başka bir binaya, başka bir eyalete, hatta başka bir ülkeye taşınabilirmiş gibi son derece seyyar görünüyordu. Renée Herndon, kendisine katıldığında, oldukça kalıcı göründü. Sears'ın dikkati, duyguları ve zekâsı üzerinde yarattığı etki, adamın hayatının o noktasında kalıcılıktan en çok anladığı şeydi.

Sears'ın tahminine göre otuz beş-kırk yaşlarındaydı ve bir ya da belki iki kez evlenmişti. Geçmiş, bu noktada, Sears'ı ilgilendirmiyordu. Sokağın güneşli tarafıydı. O zamanlar onun yaşındaki kadınların birörnek giyimeleri –ister dul kalmış isterse boşanmış olsun, ister ev gezdirsin isterse zücaciyecide çalışsın– neredeyse emredilmiş gibiydi. Tayyör giymiş, hafif bir kaliteli parfüm sürmüş ve şapka takmamıştı. Sears, kadının da gayet iyi bildiği gibi, onu öpmek isterdi; sokağa çıktıklarında ve ona kolunu uzattığında, kadın sıcak bir tavırla koluna girdi ve keyifle gülümsedi ya da güldü. Yürüyebileceklerle-

Henüz fast food restoranlarının bile bulunmadığı pastoral bir Amerikan kasabası olan Janice, muhteşem göletıyla adeta cennetten bir köşedir. Fakat bu cennetin güzelliği, gölete acımasızca moloz yığınları boşaltmaya karar verenler yüzünden tehdit altındadır. Kasaba sakini, yaşlı bir romantik olan Lemuel Sears ise çok sevdiği manzaranın çöplüğe dönüşmesini engellemek için sahtekâr politikacılara, organize suç figürlerine karşı zorlu bir mücadeleye girişir.

Nasıl da Cennete Benziyor, Pulitzer Ödüllü John Cheever'in yazdığı son kitap olmasının yanı sıra yaşamları toplumsal dönüşümlerle altüst olmuş insanları anlatan modern bir fabl.

"John Cheever büyüleyici bir gerçekçi; harikulade öyküleri ve *Bullet Park*, *Falconer Hapishanesi* gibi eşsiz romanlarındaki sesi, savaş sonrası Amerikan edebiyatının önde gelen isimleri kadar zengin ve özgün."

Philip Roth

"Cheever bugün Amerika'nın en iyi hikâye anlatıcısıdır."

Time

#amerikanedebiyati #doğa #yozlaşma #çöküş #aşk #aktivizm

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6146-1

9 789750 761461